

[Sigsgaard.]

legieværelser, på boliger, her fremlægger vi en 5 års plan — eller en 4 års plan, hvis regeringen hellere vil det — der skal sætte gang i byggeriet. Den koster selvfølgelig penge, og det betyder stigende skatter. Men hvis regeringen samtidig sagde, at nu skulle der virkelig sættes gang i den rationalisering, som bl. a. den nuværende finansminister tidligere talte så meget om, nu skulle der luftes ud i statsadministrationen, nu skulle administrationsapparatet effektiviseres og bagefter begrænses, så tror jeg, at regeringen nemt ville kunne skabe forståelse for, at skatterne måtte stige. Men folk ønsker jo meget naturligt, at pengene bruges til ting, som de har brug for, ikke til Drakenfly, og at midlerne administreres effektivt og under fuld offentlig kontrol.

Man kan selvfølgelig også lade være med at lufte ud i administrationen, man kan lade være med at sætte aktiviteten op, man kan på traditionel og lidt primitiv vis svinge nedskæringskniven; på den måde kan man måske gøre skattestigningen mindre. Men så får folk jo til gengæld også meget mindre for deres penge, og jeg gentager, at det er de svageste, der i så fald rammes hårdest.

Finansministeren sagde, og det var også en kommentar til mig, at borgerne selv skulle vælge, hvad de ville bruge deres indkomststigning til, og her var han enig med hr. Lysholt Hansen. Men det er jo en ren fiktion. Hvad nu hvis borgerne faktisk gerne vil have børnehaver, hospitaler og plejehjem for pengene i stedet for større privatforbrug? Det kan de jo ikke selv vælge; det er regeringen og regeringens flertal, som, i hvert fald indtil valget, bestemmer, om folk kan få det. Flere penge i private lommer giver altså ikke større valgfrihed, sådan som finansministeren siger.

Spørgsmålet om, hvem der skal betale, kom finansministeren ikke ind på i sit svar til mig. Det får vi selvfølgelig også en debat om senere, det er jeg klar over. Men jeg pegede i går på, at mens alle mulige skatter og afgifter stiger, falder aktieselskabsskatten og skatten på arbejdsfri indkomster, den særlige indkomstskat. Det er for os en fuldstændig uacceptabel politik, at mens folk med jævne indkomster rammes hårdere og hårdere, så slipper de noget bedre stillede billigere. Aktieselskabsskatten gav sidste år

dobbelt så meget, som den gav 15 år før, i 1952-53, men personskatterne blev i samme periode mere end femdoblet. Enhver burde kunne se, at det er skævt. Hertil kommer, at finansministeren nu venter et direkte lavere provenu af aktieselskabsbeskatningen end tidligere. Var det ikke bedre, hvis der skal gives lettelser, da at give dem til de dårligst stillede og ikke til de bedst stillede?

Jeg takker for finansministerens svar vedrørende uddannelsesområdet. Jeg nævnte en stigning i elevtallet i folkeskolen og de private skoler på 30.000 fra 1970 til 1972; ministeren bestred dette tal og nævnte i stedet et tal på 31.000 fra 1969 til 1972. Jeg vil gerne bekræfte, at ministerens tal svarer til budgetoverslagets, men forskellen fra det tal, jeg angav, er jo forholdsvis beskedent.

Hvad angår spørgsmålet om bistanden til udviklingslandene, oplyste ministeren, at overslagsbeløbene er i overensstemmelse med den af folketinget vedtagne plan. Ministeren sagde videre, at skulle beløbene ændres, så måtte folketinget ændre planen, og det er jo klart, men det interessante spørgsmål er, om regeringen mener, at bistanden skal udvides og hvordan. Hvis regeringen ønsker udvidelser, så fremsætter den jo nok forslag herom i tinget, og så får man jo også nok forslaget igennem. Men der var ikke ét ord om regeringens hensigter eller ønsker; det kan jo være, det kommer senere. Indtil videre må vi altså gå ud fra, at der ikke er realiteter bag Danmarks tilslutning i New Delhi til at gå over til at beregne bistanden i forhold til bruttonationalproduktet i stedet for nettoproduktet.

Jeg pegede i den forbindelse særlig på, at udvidelser bør ske ved, at Danmark går i gang med at yde bistand til befrielsesbevægelserne, f. eks. i Afrika, sådan som den svenske regering forleden meddelte at den ville. Det kommenterede ministeren heller ikke. I dag yder vi jo absolut ingen støtte til frihedsbevægelserne, men derimod nogen støtte til deres undertrykkere.

Som svar på mit spørgsmål om åndssvageforsorgen oplyste finansministeren, og det skal være det sidste, jeg kommer ind på her, at stigningstakten på dette område er 20 pct. i perioden indtil 1972-73. Det er udmærket, men det, som jeg bl. a. pegede på, var, at der i dag står undervisnings-